

Manyje užverda pyktis, noriu nuplėšti jai nuo nosies tuos sukništus akinius. Bet tik giliai įkvepiu. Jei bent tėtis būtų čia ir padėtų mamai. Tačiau jis ištisą savaitę kažkur keliauja. Visada taip buvo. Jis įmonių konsultantas ir su klientais dirba pas juos. Vis tiek įtariu, kad puola į darbą tam, jog pabėgtų nuo liūdnos realybės. Porą kartų kalbėjomės, kad reikėtų atsitraukti nuo darbų ir labiau pasirūpinti šeima. Tačiau nė karto nepavyko to įgyvendinti, nes vis reikėdavo užbaigti dar vieną absoliučiai kritinėje padėtyje atsidūrusi projektą.

Dūsaudama atsistoju, nueinu į virtuvę ir išsiverdu arbatos. Dabar ir Davido nebeturiu, kuris prablaškytų niūrią nuotaiką. Gal jis ir kvailys, vis dėlto jam pavykdavo mane prajuokinti. Gal reikėtų suteikti Davidui dar vieną šansą? Bet ką čia sau vaizduojusi? Gal jis džiaugiasi manimi atsikratęs ir slampinėja dabar sau su Rikarda ar kita mūsų klasės mergina.

Gyvenimas kartais būna gerokai sušiktas.

3 SKYRIUS

MANUELIS

Vėlų penktadienio vakarą namo grįžęs tėtis atrodo kažkoks pasikeitęs. Iš pradžių nesuprantu, dėl ko taip: apkabina mane negrabiai, kaip visad, barzdaaplaukiai kutena man skruostą, užuodžiu jam būdingą kvapą – prakaito, sumišusio su skutimosi losjono kvapu. Su manimi daug nekalba, bet ir tai normalu – žinau, bijo netyčia pasakyti ką nors, kas mane žleistų. Bet kai tarpduryje dar sykį atsigręžia palinkėti labos nakties, suprantu tai iš tėčio veido – atsipalaidavimas, kokio jau seniai nemačiau, ir žiburėliai akyse.

Ar pagaliau susitaikė su situacija ir mano likimu? Gerokai palengvėtų. O gal pasikalbėjo su mane gydančiu neurologu, ir šis kaip nors jį padrąsino? Ne, menkai tikėtina. Kai paskutinį kartą buvau ten, iš gydytojo minos ir jo dirbtinai tvirto balso supratau, kad viltį jis prarado. Net jei ir būtų kokių nors gydymo galimybių, jos pavėluotos.

Prisiminus, kaip paskutinį kartą mums buvo suteikta viltis, pilve kyla nemalonus jausmas. Tai įvyko daugiau nei prieš metus. Tąsyk tėtis grįžo su plačia šypsena veide.

– Skambinausi su daktaru Kleinu, – pasakė jis. – Sukurta nauja eksperimentinė genų terapija. Iki šiol neišmėginta su žmonėmis, bet bandant su gyvūnais rezultatai labai neblogi.

Kai esi tokioje neviltyje kaip mes, kabiniesi bet kokio šiaudo. Man reguliariai buvo daromos injekcijos ir kurį laiką atrodė, kad gydymas padeda. Puoselėjome viltį, rodėsi, kad mūsų šeimos gyvenimas kažkaip ima nusistovėti. Bet tada išaušo tiesos diena. Neplanuotai nuvykome į ligoninę, nes kelias dienas vėl padažnėjo traukulių priepuoliai. Daktaras Kleinas apžiūrėjo mane ir jo veidas vis labiau niukėsi, galiausiai iš antro karto jis man pasakė tiesą: genų terapija ne tik kad neveikė, ji, regis, netgi pagreitino mano nervų ląstelių degeneraciją.

Savaite šeimoje beveik išvis nesikalbėjome. Tėtis dingo kažkokiam projekte, o mama bereikšmiu veidu ir tuščiomis akimis slampinėjo po namus mechaniškai it robotas. Ilgainiui išmokome elgtis vieni su kitais kaip iki tos nepavykusios genų terapijos. Julija netgi laidė beskonius juokelius apie mano būklę, nes žino, kad jie man kiek palengvina gyvenimą. Bet mama su tėčiu po to smūgio taip ir neatsigavo.

O kas dar, jei ne viltis, galėtų praskaidrinti tėčio nuotaiką? Gal užmezgė romaną? Tėvų skyrybos kaip tik dabar būtų blo-

giausia, kas gali nutikti. Net jei niekas manęs dėl to nekaltintų, vis vien žinočiau, kad mano liga ir tėvų dėl to patiriamas krūvis yra skyrybų priežastis.

Marvinas užgesina šviesą, bet užmigti negaliu. Guliu, mintys sukasi ratu, ir staiga išgirstu balsus. Mano tėvų miegamasis kitame koridoriaus gale. Jei jau čia girdžiu, vadinasi, jie kalbasi gan garsiai.

Balsai vis energingesni, aišku, kad jiedu ginčijasi, nors nesuprantu, dėl ko. Paskui nutyla. Bet dar ilgai mano galvoje aidi liūdnas mamos balsas.

Kitą rytą tylomis sėdime prie pusryčių stalo. Tėvai vienas į kitą nežiūri, man vis labiau spaudžia skrandį.

– Norėtum išeiti pasivaikščioti? – klausia Julija, nukrausčiusi indus.

– Turi galvoje – tu eisi, o aš važiuosiu, – patikslinu.

– Dėl manęs taip, – nesileidžia į kalbas ji. Nelaido juokelių, vadinasi, ir ją kažkas slegia.

Nuo mūsų namų Popenbiutelyje Hamburgo šiaurėje netoli iki Alsterio pakrantės. Nuostabi vasaros diena. Daug išėjusiųjų pasivaikščioti, žaidžia šunys, ore zvimbia dronai.

Kurį laiką Julija tylomis žingsniuoja šalia Marvino ir manęs, galiausiai sukaupiu drąsą ir klausiu:

– Gal žinai, kas vyksta?

– Kaip tik to norėjau tavęs klausti, – atsako ji.

– Su tėčiu kažkas ne taip. Jis toks... keistas. O mama šįryt atrodė dar labiau įsitempusi nei visad.

– Ar jis tau ką nors sakė, kai vakar vakare užėjo pas tave?

– Ne, bet atrodė pasikeitęs. Labiau atsipalaidavęs.

Julija suraukia kaktą.

– Šįryt jis man nepasirodė labai atsipalaidavęs.

– Šįryt ne. Jiedu vakar vakare ginčijosi. Kaip manai... kaip manai, ar jie skirsis?

Julija sustoja ir nužvelgia mane nustebusi.

– Kaip tau tai ateina į galvą?

– O kokia dar galėtų būti priežastis?

– Nenumanau. Bet žinau viena: tėtis su mama tikrai nesisks. Vien dėl tavęs jie niekada to nedarytų.

– Galbūt palauks, kol numirsiu.

Štai pagaliau ir vėl įžūli Julijos frazė:

– Tai dar nemirk.

– Gerai, – atsakau.

Prie mūsų priskrenda dronas, suka ratus, jo kameros akis nukreipta į mane. Ko gero, srautininkas, besitikintis dėl debilo vežimėlyje sulaukti papildomų peržiūrų.

– Dink, bjaurus stalkeris! – sušunka Julija ir užsimoja ranka, bet dronas lengvai nuo smūgio išsisuka.

– Ar man identifikuoti droną ir susisiekti su savininku dėl asmeninės sferos pažeidimo? – klausia Marvinas.

– Ne, palik jį ramybėj, – atsakau. – Esu pratęs, kad į mane spokso visokie troliai.

Kad ir kas valdo tą droną, regis, išsigando Marvinas grasinimo ir mano žodžių, nes įkyrus daiktas kaukdamas rotoriais nuskrieja šalin.

– Gal man tėčio paklausti, kas dedasi? – pasiūliau.

Julija gūžteli pečiais.

– Tu gi žinai, koks tas tėtis.

Ir vis tiek pabandau. Grįžęs namo nuvairuoju Marviną į tėčio darbo kabinetą. Pamatęs mane jis pakelia holoekraną.

– O, sveikas, Manueli. Kaip einasi... èèèè, turiu galvoj, kuo galėčiau tau padėti?

Įdėmiau pasižiūrėjus matyti, kad jis nervinasi, tarsi turėtų ką slėpti. Tėtis niekad nebuvo geras aktorius. Jau sulaukęs ketverių iš jo veido supratau, kad tas reikalas su Kalėdų Seneliu – pramanas.

– Vakare bareisi su mama.

Tėtis nurausta.

– Ar tu... girdėjai? Labai atsiprašau. Mums nederėjo kelti balsų.

– Ar ketinat skirtis?

Tėčio akys plečiasi.

– Ką?

– Neprivalot paisyti manęs, – sakau, bet negaliu suvaldyti ašarų. – Žinau, manot, kad aš to nepakelčiau, bet aš... stipresnis, nei galvojat. Ir nenoriu, kad dėl manęs turėtumėt veidmainiauti.

Jis papurto galvą.

– Iš kur trauki tokias nesąmones? Myliu tavo mamą! Kodėl pagalvojai, kad ketiname skirtis?

Jo veide neįžvelgiu slapukavimo.

– Tai kas tada?

Tėtis vengia mano žvilgsnio.

– Juk visi normalūs suaugusieji kartais ginčijasi. Ginčijamės nuo pirmosios savaitės, kai esame pora, ir barėmės netgi mūsų vestuvių naktį. Dabar mes jau dvidešimt metų vedę ir vis dar pasibaram. Taigi nieko tokio.

O tai tikrai melas. Vakar buvo ne šiaip sau įprastas ginčas, ir jis kažkaip susijęs su manimi. Jaučiu tai. Tačiau kad ir kiek spaudžiu, tėtis vis išsisuka. Taigi mėginu prispausti mamą, bet pasiekiu tik tiek, kad mama apsižliumbia.

Nusiminęs susirandu Juliją. Ji guli lovoje ir skaito knygą – tikrą, popierinę. Ant viršelio pusnuogis vyras, apkabinęs moterį senovine puošnia suknele. Pajutusi mano žvilgsnį Julija greit padeda knygą į šalį, tarsi būtų susigėdusi.

– Ar ką nors sužinojai?

– Ne. Bet esu tikras, kad tai susiję su manimi.

Papasakoju jai, kaip tėtis su mama reagavo į mano klausimus.

Julija suraukia kaktą.

– Išties labai keista. Nesuprantu. Kodėl jiedu taip skirtingai reaguoja? Jei tai susiję su tavimi, tai, tiesą sakant, turėtų būti vienodos nuomonės. Bent iki šiol taip būdavo. Nauja medicinine galimybe juk abudu džiaugtųsi.

– O gal tai kokia nors nauja, neišmėginta terapija, – leidžiuosi spėlioti, – ir jie nesutaria, ar verta rizikuoti. – Nieko negaliu padaryti, mano pulsas nuo minties apie viltį tankėja.

– Nesąmonė. Ką prarastume? Net jei tai ir menkutis šansas, jie abu norėtų pabandyti, esu visiškai tikra.

– Tai gal vis dėlto romanas?

Julija papurto galvą.

– Nemanau.

Dar kurį laiką spėliojam, bet nesugalvojam nieko, kas paaiškintų keistą tėvų elgesį. Po kiek laiko Julija vėl pasineria į nekaltą meilės romano pasaulį, o aš sugrįžtu į ne tokį nekaltą, bet, nepaisant visų nesmagių staigmenų, bent jau nuspėjamą „Team Defence“. Ten visada aišku, kas priešas, kas draugas, o mirtis nėra laikinas nemalonumas.

Per pietus tėtis nepasirodo. Iš mamos išpešam tik trumpą žodelį, kad jam susitikimas. Grįžta vėlai vakare. Aš jau lovoje, bet, žinoma, neužmiegu.

Neilgai trukus vėl išgirstu pakeltus balsus. Tik šįkart neguliu ramus. Paliepiu Marvinui užvesti droną su kamera, kuri gavau per užpraeitą gimtadienį. Jis perkelia kameros fiksuojamą vaizdą į mano ekraną. Išvairuoju skraidyklę pro kambario duris ir pasuku išilgai koridoriaus. Keistas jausmas – virtualiai keliauti po namus, tarsi viskas aplink mane būtų tik iliuzija. Man šmėsteli mintis, kad tai galėtų būti tiesa – kad, ko gero, mūsų pasaulis tėra

kompiuterinė simuliacija. Ar tai ką nors pakeistų? Nesu tikras.

– Marvinai, sustabdyk droną, – nejučia pradėdus šnabždėti, nors mano tėvai tikrai negali manęs išgirsti. Marvinas vis tiek mane supranta.

Dronas dabar kybo tiesiai priešais tėvų miegamojo duris. Stereomikrofonas slopina tolygų varikliukų zirzimą, tad aiškiai girdžiu jų balsus.

– ... teisę tokį sprendimą priimti pats, manyčiau, – kaip tik sako mano tėvas. Girdisi, kad jis stengiasi valdytis.

– Čia nėra ko spręsti! – šaukia mama. Jos balsas iš pykčio virpa. – Tai... čia nėra nė ko svarstyti! Jokių būdu!

– Bet tai vienintelis mums likęs šansas. Negi nesupranti?

– Tai tu nesupranti. Yra blogesnių dalykų už mirtį, ar suvoki? Aš... nežinau, kodėl Dievas mums skyrė tokį likimą, bet... jei tokia jo valia, tai mums reikia...

Likusią sakinio dalį nutraukia trūkčiojantis verksmas.

– Tik nepradėk vėl tų paistalų! – Tėčio balsas dabar irgi pakeltas ir agresyvus. – Kurgi jis buvo pastaraisiais metais, tas tavo gerasis Dievas? Negi manai, kad mes viso to nusipelnėm? Tiki, kad Manuelis to nusipelnė?

– Aš... nežinau, – kūkčioja mama. – Bet neleisiu, kad... kad tu ir tasai Heningas Jaspersas...

– Palauk, – pertraukia ją tėtis. – Ar girdi?

Ojoj. Kiek įmanydamas greičiau parvairuoju droną atgal į kambarį. Po sekundės išgirstu, kaip užsidaro durys. Besidau-

žančia širdimi laikiu, kad tėtis tuoj žengs į kambarį. Absurdiška, bet bijau, kad supyks ant manęs, nors dabar jau nėra kaip manęs nubausti. Bet niekas neateina.

Heningas Jaspersas. Žinoma, tą vardą žinau – šis žmogus vienas iš įmonės „Dark Star“ įkūrėjų, ta įmonė sukūrė mano mėgstamiausią žaidimą. Žaidimų sferoje daug labiau žinomas Jasperso partneris Martenas Rafėjus, genialiausia galva kuriant „Team Defence“, o štai Jaspersas rūpinasi platinimu ir finansais. Bet kodėl mano tėvai kaip tik dėl jo ginčijasi? Gal tėvui kažkuo žaidimas užkliuvo? Gal pasikalbėjo su Jaspersu ir paprašė parūpinti man kokį nors retą specialų įrankį, pavyzdžiui, kvantų impulso moduliatorių, kuriuo galima gaminti mažas juodąsias skyles ir sunaikinti priešų bazes vienu vieninteliu šūviu, arba teleportacijos šalimą.

Bet kam tada ginčytis? Mama niekad per daug nevertino kompiuterinių žaidimų, jai visad atrodė, kad verčiau jau aš skaityčiau knygas. Tačiau kai susirgau, nustojo priešintis, man leidžiama žaisti taip dažnai ir taip ilgai, kiek noriu. Negalėčiau pamanyti, kad jiedu kibtų vienas kitam į plaukus vien dėl to, kad tėtis nori suteikti man džiaugsmo.

Kad ir kiek įtemptai apie tai galvočiau, paaiškinimo nerandu. Mėginu nurimti ir užmigti, tačiau nesiseka. Galiausiai pasiduodu.

– Marvinai, pagūglink, kas toks Heningas Jaspersas.

Dauguma paieškos sistemos rezultatų apie ją neįdomūs – ekonominio pobūdžio žinutės, Jasperso hologramos įvairiose konferencijose. Bet štai aptinku vieną interviu, kurį prieš porą mėnesių paskelbė holotinklaraštininkė vardu Elena Marinevski. Jį pamačius mano širdis kone sustoja.

4 SKYRIUS

JULIJA

– Kas, po velnių, jums darosi? – prispaudžiu pasikalbėti tėtį, kol vėl nepasislėpė prie rašomojo stalo. Manuelis kaip tik duše, taigi nieko nenugirs.

– Ką turi galvoj? – vaidina nieko nenutuokiantį.

– Baratės taip garsiai, kad girdisi net gatvėje. Akivaizdu, kad tai susiję su Manueliu, bet nematot reikalo su juo apie tai pasikalbėti. Negi nesuprantat, kad jis ir taip nelengvą našą neša?

Tėtis nudelbia akis, o aš iškart pasigailiu, kad kalbėjau tokiu priekaištingu tonu.

– Man labai gaila, – sako. – Man... į galvą atėjo kvaila mintis. Nenorėjau, kad jis išgirstų... kaip baramės.

– Kokia dar mintis?

– Kaip jau sakiau, ji kvaila.

– Gal vis tiek gali pasidalyti?